

ADOPCE SRDCE

základní fakta, současný stav (červen 2014)

Výše roční podpory pro rok 2014:	4.200 Kč (Adopce srdce základní škola)
	5.500 Kč (Vzdělání pro sirotky)
Počet podporovaných dětí:	286
	(173 základní škola, 113 střední škola)
Počet volných dětí:	53
Počet přihlášených dárců:	191
Počet dárců pro hladovějící děti:	32

Osoby, které se v ČR podílejí na organizaci projektu:

Josef Kuchyňa, Komárovice 1, 588 22 Luka n. Jihl. , telefon 608 178 122
(registrace přihlášek, přidělování dětí, distribuce dopisů)
Božena Foretníková, Nádražní 4, 602 00 Brno (finance, účetnictví)
Emilie Pavlíková, Dubková 1530, 756 61 Rožnov p. Radh.
(potvrzování plateb, rozesílání Informátoru, překlad dopisů)

Bankovní spojení: 6967640267 / 0100, KB Brno-město

UPOZORNĚNÍ A OZNÁMENÍ

➔ Misijní sympozium "Adopce srdce - a co dál?"

Polský Ruch Solidarności z Ubogimi Trzeciego Świata Maitri a Palotýnský misijní sekretariát ve Varšavě pořádají ve dnech 3.-4. října 2014 v Konstancine-Jeziorně u Varšavy misijní sympozium o Adopci srdce. Na pořadu kromě mši sv. a dalších pobožností budou přednášky představitelů Maitri a palotýnů o Adopci srdce a diskuzní panel na téma "Adopce srdce - a co dál?". Informace a přihlášky na adrese biuro@sekretariat-misyjny.pl

➔ **Setkání hnutí Maitri v roce 2014** se uskutečnilo 13. - 15. června 2014 v Českém Těšíně a zúčastnilo se ho 22 osob včetně otce Artura Cierlického, který setkání duchovně vedl. Předběžně bylo dohodnuto, že v příštím roce se setkání bude konat opět v červnu a opět v Českém Těšíně.

➔ **Volné děti k podpoře:** stále máme dostatek volných dětí k podpoře, děti předškolního věku, malé školáčky i studenty středních škol, takže je na výběr...☺

➔ Finanční výsledky fondu Maitri v roce 2013:

Příjmy: 1.766.327 Kč *Přijaté dary:* 1.763.064 Kč
Výdaje: 1.544.362 Kč *Poskytnuté příspěvky:* 1.529.157 Kč *Režie:* 15.205 Kč
Sestry palotýnky (Rwanda): 1.429.150 Kč *Salesiáni Manipur:* 100.007 Kč



Informátor Adopce srdce, občasník pro účastníky programu, číslo 34, červen 2014
Pro vnitřní potřebu vydává Hnutí solidarity s chudými třetího světa MAITRI
Připravil Josef Kuchyňa, Komárovice 1, 588 22 Luka nad Jihlavou
Email: maitri@email.cz WWW: maitri.jinak.cz



Informátor

ADOPCE SRDCE

Číslo 34

Občasník pro účastníky programu

červen 2014

*Vážení přátelé,
v těchto dnech začínajících
prázdnin vrcholí ve Rwandě přípo-
mínky 20. výročí genocidy z roku
1994. Vzpomeňme i my, zvláště na
námi podporované děti a na misio-
náře a modleme se za lepší budouc-
nost této malé země v srdci Afriky.*

*Na lepší časy se snad blýská i
válkami utýraným obyvatelům vý-
chodního Konga - i na ně vzpomeň-
me modlitbou...*

*Krásný čas léta, osvěžení na tě-
le i na duchu přeje Josef Kuchyňa*



Kongo - konec rebelie v Nord Kivu

Zprávy z misijní stanice sester od andělů

Draží přátelé naší misie v Ntamugenga,

rok 2013 skončil pro provincii Severní Kivu (Nord Kivu) radostněji než ten předchozí. V listopadu 2013 byl náš kraj, půldruha roku okupovaný povstalci z M23, osvobozen. Do bojů se vedle vládních vojsk zapojila i vojska OSN z mise MONUSCO. Bez jejich pomoci by určitě potlačení rebelie neproběhlo tak rychle (okolo 2 týdnů) a těžko říci, zda by k tomu vůbec došlo...

Po osvobození vládní vojska obsadila naši vesnici. V každém domě bydleli vojáci, jejich ženy, děti... Lidé byli povinni je přijmout. Bohužel hned zkraje se objevilo mnoho případů znásilnění, dokonce i nezletilých (dívenky ve věku tří, sedmi let). Pachatelé paradoxně byli vojáci "osvobozené" armády. Oběti se obracely na naše zdravotní středisko v Ntamugenga; intervenovaly jsme u velitele a Bohu díky se situace uklidnila. Nyní po 3 měsících dochází k výměně vojska. Za několik dní se ukáže, jak se bude chovat nové mužstvo. Lidé dělají všechno možné, aby se uchránili před těmito nechtěnými "hosty" ve svých domech. Bohužel, v Kongu se nezřídka setkáváme s podivnými situacemi, jakou je i tato, kdy vojsko nemá svůj vlastní tábor, ale obsadí domy obyvatel, a to i se svými rodinami. I přes toto nepohodlí je mnohem klidněji. Lidé mohou cestovat beze strachu. I pro nás už cesta do Gomy není stresem, který se stal během povstání naším chlebem vezdejším, kdy jsme se nejdnou znenadání ocitly na frontové linii, slyšely jsme výstřely z automatických pušek a výbuchy bomb. Lidé také

chodí s větší odvahou obdělávat svá pole, i když čím dále od lidských obydlí, tím méně bezpečně. Před pár dny banditi znásilnili padesátiletou ženu, která se v šest hodin večer vracela ze svého pole. V nejednom domě jsou ještě ukryté zbraně - nepřihlášené a neodevzdané silám OSN. V buši stále působí další povstalecké skupiny: např. **Nyatura** (konžští extremisté z kmene Hutu) a **FDLR** (rwandští extremisté z kmene Hutu - bojůvky, které zabíjely ve Rwandě v roce 1994). Před pár dny k nám přišla devatenáctiletá dívka v osmém měsíci těhotenství. Utekla z vesnice vzdálené 50 km od Ntamugenga. V květnu minulého roku ji unesli povstalci z Nyatura do buše; tam ji znásilnili a přinutili ji zůstat s nimi. Před měsícem, když byl velitel povstalců zabit a v jejich táboře propukl zmatek, se jí podařilo utéct a vrátit se domů. Po několika dnech však zjistila, že se jí banditi pokoušejí znovu unést; proto utekla pěšky přes lesy do Ntamugenga, kde bydlí její vzdálená teta. Dorazila k nám velice vylekaná, v jedné sukni a blůzce. Poskytli jsme jí materiální a psychologickou pomoc v rámci našich skromných možností. To je jen jeden z mnoha smutných příběhů mladých dívek, kterým válka ničí život.

Od chvíle osvobození vyhlásily státní orgány bezplatné léčení pro všechny. V našem zdravotním středisku léčíme velice mnoho nemocných. V lednu jsme přijaly dva a půl tisíce pacientů; 70 % z nich jsou nemocní malárií v důsledku toho, že většinu nocí trávili v křoví a houštích. Malárie se ráda vrací a je už rezistentní vůči rutinním lékům podávaným v Kongu. U dětí rychle způsobuje anémii, proto tak veliký počet transfúzí krve. Druhou skupinu nemocných tvoří podvyživené děti s akutními komplikacemi. Bohužel, stále je každé třetí dítě ve věku do 5 let obětí této nemoci se strašnými účinky. V pediatrickém oddělení máme dvakrát více dětí, než máme lůžek. Našimi pacienty jsou také vojáci a jejich rodiny. Řada z nich má syndrom snížené imunity; několik jejich žen, rovněž s AIDS, jsme převezly v těžkém stavu do nemocnice v Rutshuru.

Následky války, které nyní pociťujeme, jsou stejně hrozná jako válka sama. A obojího obyvatelé Severního Kivu zakoušejí už téměř po 20 let. Pokaždé se vrací otázka: proč???

Demokratické Kongo je velice bohatá země: diamanty, měď, zlato, koltan, ropa a další nerostné suroviny. Konžané však žijí na pokraji bída a nouze.

Před devatenácti lety, kdy jsme otvíraly naši misii v Ntamugenga, nemělo naše skromné zdravotní středisko ani maličkou lůžkovou část. Po letech se rozrostlo v ohromnou nemocnici s operačním blokem a s moderním (vzhledem ke zdejším podmínkám) vybavením - do značné míry díky systematické pomoci Maitri, se kterou vždycky můžeme počítat. To všechno se uskutečnilo jakoby navzdory celé té dramatické situaci, kterou už řadu let zažívají naši obyvatelé. Když denně procházím vesnicí, uvědomuji si však, že před těmi devatenácti lety se ti lidé "měli lépe". Dnes, po letech stálých nepokojů, útěků před frontou, bombardování a loupeží, nekonečných vyjednávání mezi "mocnými" tohoto světa, která nepřinášejí nic nového - tito lidé si sami znovu kladou otázku: zda ten dosažený chvilkový klid se v budoucnu stane trvalým POKOJEM. Tolik bych chtěla, aby odpověď na ni byla kladná.

Děkuji za Vaše otevřená srdce a dary a obnovuji prosbu o dar pokoje pro Kongo.

Szczęś Boże.

Sestra Maria Piątkowska CSA

Ntamugenga 29. ledna 2014

Hospic Kabuga - poděkování za pomoc

Milovaní dárci ze střediska Maitri v Gdaňsku, chci Vám poděkovat za pomoc 5000 euro, kterou jsme od Vás obdržely 24. dubna 2013 s určením na potraviny pro hospic v Kabuga.

Tuto částku jsme věnovaly většinou na potraviny a nevelkou sumu na nákup léků, obvazových materiálů a testů, které se ukázaly jako nezbytné. Už řadu let podporujete naše díla a mohu říci, že jsou také Vašimi díly... Nechť Pán Bůh štědře odměňuje Vaši dobrotu a otevřenost Vašich srdcí.

Určitě víte, že 7. srpna 2013 jsme obdržely licenci ministerstva zdravotnictví na provozování hospice. Oficiálně jsme tedy zahájily provoz 2. září 2013. Personál střediska tvoří lékař (přichází k nám třikrát týdně), 6 ošetřovatelek, 1 sociální asistentka, 2 kuchaři, 1 zahradník, 2 hlídači, 2 uklízečky; na všechno dohlíží jedna sestra.

Mezi nemocnými je s námi od počátku stařenka Marie, o kterou pečujeme už mnoho let. Byla u počátku myšlenky na vybudování tohoto zařízení. Je zde také čtyřletý chlapec Fabis, podvyživený a s nemocí AIDS. Máme tu také mladíka Kevina s Duchennovou chorobou (vrozená nemoc svalové dystrofie) a další Marii s paralýzou po krvácení do mozku. Mohu říci, že to jsou stálí pacienti, zatímco jiní přicházejí a po několika týdnech odcházejí k Pánu... Celkem jsme přijaly 25 pacientů, z nichž 13 odešlo na věčnost.

Díky Vaší pomoci se nejen nemocní, ale i personál, který jim slouží s ohromnou obětavostí, mohou posilnit plnohodnotnými pokrmy. Nejednou jsme jimi podpořili také rodiny nemocných, pečující o své nejbližší. Pro zaměstnance je to veliká pomoc, usnadňuje také fungování našeho hospice. Zaměstnanci jsou především mladí lidé žijící osamocně nebo starající se o mladší sourozence. Během polední pauzy může i personál sníst prosté a výživné jídlo, a tak účinněji sloužit nemocným. Udělaly jsme si také nějaké zásoby, které nám vystačí do dubna.

Silně doufáme, že tak jako doposud nám Boží Prozřetelnost dopřeje co nejlépe sloužit těm, ke kterým nás posílá. Jsme vděčné za každé gesto přízně, nechť Pán Bůh odměňuje Vaši štědrost a rozmnožuje Vaši víru.

S. Barbara před budovou hospice sv. Jana Pavla II.

S. Barbara Pustulka
odpovědná za hospic



Naše příspěvky na hospic (z ČR):

2007	...	10.000 EUR	(265.380 Kč)
2009	...	24.700 EUR	(661.257 Kč)
2010	...	22.250 EUR	(569.319 Kč)
2011	...	14.250 EUR	(358.569 Kč)
2012	...	14.150 EUR	(359.351 Kč)
2013	...	3.540 EUR	(93.397 Kč)
<i>Celkem</i>		88.890 EUR	(2.307.273 Kč)

*Přispíváme stále dál na provoz hospice!!
(Nadační fond Maitri i "Iazaristé")*

něco méně než člověk a zaslouží si vyhladit.

Nejvíce devastujícím dědictvím evropské vlády nad Rwandou byla transformace sociálních odlišností na takzvané “rasy”. Byli jsme roztrženi a rozděleni a jakékoliv existující rozdíly byly uměle zveličeny podle systému vymyšleného jinde.

Cíl nebyl ani vědecký ani blahodárný, ale ideologický: ospravedlnit koloniální požadavek nadvlády nad pravděpodobně “méněcenným” národem (kterým nejsme) a “civilizovat” ho.

Tato ideologie existovala už v 19. století a byla pak zavedena francouzskými misionáři, kteří se zde usadili. Dvoutisícileté dějiny Rwandy byly redukovány na sérii karikatur založených na biblických pasážích a na bájích, které vyslechli badatelé.

Koloniální teorie rwandské společnosti tvrdila, že nepřátelství mezi někým označovaným “Hutu”, “Tutsi” a “Twa” je trvalé a nezbytné. To byl počátek genocidy proti Tutsiům, jak jsme ji viděli před dvaceti lety.

Za plné účasti belgických úřadů a katolických institucí byla tato vymyšlená historie učněna jediným základem politické organizace společnosti, jako by neexistoval jiný způsob jak vládnout této společnosti a rozvíjet ji.

Výsledkem byla země trvale nad propastí genocidy.

[...] Ve Rwandě spoléháme na univerzální lidské hodnoty, které zahrnují naši kulturu a tradice, abychom našli moderní řešení našich jedinečných výzev.

Zvládání rozmanitosti v naší společnosti nemůže být chápáno jako popírání jedinečnosti každého Rwandana. Uspějeme-li v utváření nové, obsažnější národní identity, bude to špatně? Nepotřebovali jsme zažít genocidu, abychom se stali lepším národem. To se prostě nikdy nemělo stát.

Žádná země, v Africe ani nikde jinde, se nikdy nepotřebuje stát, s uvozovkami či bez nich, “další Rwandou”. Ale pokud lidská volba není poučena historickou jasností, takové nebezpečí tu vždy bude.

Proto říkám Rwandanům: nenechme se odvrátit od naší cesty. Náš přístup je natolik radikální a neslýchaný, jaká je situace, které čelíme. Důraz na hledání vlastní cesty často něco stojí. Nicméně, držíme se našeho vytyčeného směru.

Naším přátelům v cizině - věřím, že oceňujete národní jednotu ve své vlastní zemi, kde existuje. Kde neexistuje, pracujete na jejím budování.

Žádáme vás, abyste se angažovali ve Rwandě a Africe s otevřenou myslí a uznali, že naše úsilí uskutečňujeme v dobré víře ve prospěch nás všech.

Pro ty, kdo si myslí, že aby Rwanda nebo Afrika mohla být řízena svým lidem, vůdci vybranými tímto lidem, je stále zapotřebí jejich schválení a podpora - těm říkáme, že žijí v hluboké minulosti.

Chceme, abyste věděli, že si ceníme vašich příspěvků, protože se nedomníváme, že byste nám něco dlužili.

Po roce 1994 bylo vše naší prioritou a náš lid byl zcela zlomený. Ale učinili jsme tři základní volby:

Za první - rozhodli jsme se zůstat spolu.

Za druhou - rozhodli jsme se být odpovědní sami za sebe.

Za třetí - rozhodli jsme se myslet velkoryse.

Dnes má polovina Rwandanů méně než 20 let. Téměř tři čtvrtiny jsou mladší 30 let. Oni jsou nová Rwanda. Pohled na tyto mladé lidi nesoucí pochodeň Kwibuka do všech koutů naší vlasti v uplynulých třech měsících nás naplňuje nesmírnou nadějí. [...]

Celý projev najdete např. na adrese <http://allafrica.com/stories/201404080052.html>

Rwanda 20 let poté (1994 - 2014)

V uplynulých týdnech si nejen ve Rwandě připomínali dvacáté výročí jedné z nejhroznějších událostí v dějinách 20. století, genocidy z roku 1994, při níž bylo v průběhu 3 měsíců povražděno odhadem 1 milion Rwandanů, převážně z kmene Tutsi. Masakry, dopředu připravované po mnoho měsíců, vypukly 6. dubna večer záhy poté, co bylo sestřeleno vládní letadlo s rwandským prezidentem Juvénalem Habyarimanou, který se vracel z podpisu mírové dohody s tutsijskou zahraniční “opozicí” vedenou Paulem Kagame. Ozbrojené milice z kmene Hutu začaly systematicky zabíjet všechny příslušníky kmene Tutsi, ale i své umírněné soukmenovce, kteří s tímto postupem nesouhlasili. Masakry ukončila až armáda RPA (*Rwandan Patriotic Army*), kterou v sousední Ugandě v předchozích letech vybudoval Paul Kagame spolu s dalšími tutsijskými uprchlíky z Rwandy. Ta postupně obsadila celou Rwandu a nastolila nový režim.

Paul Kagame, který se později stal rwandským prezidentem, také zahajoval velkolepou připomínku těchto událostí na národním stadionu *Amahoro* v Kigali, 7. dubna 2014 (*výňatky z jeho projevu najdete na str. 5*). Součástí vzpomínkových akcí bylo i putování pochodně označované “*Kwibuka Flame of Remembrance*” (*Vzpomínkový plamen Kwibuka*; *kwibuka* je rwandské označení pro vzpomínku, památku), která od 7. ledna do 7. dubna putovala po všech 30 rwandských okresech, kde se od ní zapalovaly vzpomínkové ohně v místních památnících genocidy; a také četné návštěvy památníků genocidy, při nichž představitelé všech myslitelných společenských vrstev a organizací uctívali památku obětí genocidy (četnost a charakter těchto akcí trochu připomíná podobné akce, které my starší známe z vlastní zkušenosti z dob reálného socialismu). Vzpomínkové akce probíhají po dobu 100 dní a budou zakončeny 4. července, který je výročním dnem osvobození Rwandy (obsazení hlavního města Kigali armádou RPA).

Světlá současnost

Cestovatel, který poprvé navštíví Rwandu, je často překvapen tím, jak čisté jsou ulice a chodníky v Kigali. Napomáhá tomu úplný zákaz plastových tašek (nám důvěrně známých igelitek) v celé zemi. Chodec není ani obtěžován žebráky. Místní jsou vždy zdvořilí a neuvěřitelně slušní. Člověk se může cítit bezpečný i v nočních hodinách a v odlehlých částech města.

HDP Rwandy roste ročně o 6-8 %, od roku 1994 vzrostl ze 185 na 693 USD na obyvatele. Životní úroveň se výrazně zvedla, poklesla novorozenecká a mateřská úmrtnost, střední délka života se zvýšila o 20 let (ze 48 na 65 let). Vláda pomohla 150 tisícům rodin, které žily v tradičních domech z trávy (tzv. *nyakatsi*), postavit nové, “modernější” domky z cihel a plechu (pravda, někdy i proti jejich vlastní vůli...), 180 tisíc domácností zdarma obdrželo krávu jako zdroj obživy v rámci programu *Girinka*. Všichni občané dostávají základní lékařskou péči na základě komunitního zdravotního pojištění “*mutuelles de santé*”, kdy za nejchudší 2 miliony obyvatel platí pojištění vláda. A existuje řada dalších programů pomoci pro ekonomicky slabé rodiny.

Rwandské ženy si ve společnosti výrazně polepšily. Rwanda má celosvětově největší zastoupení žen v parlamentu (64 %), v ostatních úřadech je jich více než 35 %. Vláda důrazně prosazuje rovnost žen v zaměstnání a podnikání a bojuje proti násilí na ženách (tzv. GBV -

Gender Based Violation).

To vše vytváří obraz, který by o Rwandě rádi prezentovali její oficiální představitelé. Zpráva je jasná: Rwanda je nyní bezpečná, čistá a prosperující země, kde se dá dělat business a kam mohou jezdit bez obav turisté toužící na vlastní oči spatřit vzácné horské gorily.

Stíny světlé současnosti

Tento jasný obraz Rwandy jako země úspěšně povstávající z ruin a téměř premianta subsaharské Afriky má však při bližším pohledu i své stíny.

V politické oblasti je moc koncentrována do rukou úzké etnický homogenní elity z kmene Tutsi v čele s charismatickým vůdcem, který má sklony k autoritářství. Tři čtvrtiny ze 400 nejvlivnějších osob ve Rwandě jsou Tutsiové, pět z šesti úředníků státních orgánů jsou Tutsiové, ačkoliv drtivou většinu obyvatel (85 %) tvoří Hutuové. Oficiálně se mluví výlučně o homogenním rwandském národě, Rwand'anech, jakékoliv zmiňování etnického původu je tabu - s jedinou výjimkou: genocida. Oficiální a všude důsledně používaný název pro tuto událost je "*Genocida proti Tutsiům*", a v této souvislosti je možné číst či slyšet věty o utrpení Tutsiů a o nelidskosti a vině Hutuů... Tabuizování etnicity v jiných souvislostech má zřejmě mimo jiné i napomoci skrýt skutečnost, že Tutsiové de facto (jako už dříve, v dobách koloniálních a předkoloniálních) opět ovládají rwandskou společnost.

Jestliže velká část hutuské populace ve Rwandě cítí, že oni a jejich děti nemají co říci k ekonomické a politické budoucnosti vlastní země, pak současná mírová fasáda Rwandy podle některých komentátorů nemůže dlouho vydržet...

Paul Kagame

Prezident Paul Kagame je většinou západních politiků vnímán jako veliký státník, který přinesl rwandskému lidu mír a prosperitu. Proto dlouhou dobu přivírali oči i nad některými spornými činy tohoto muže, tím spíše, že prakticky celý vyspělý svět má, pokud jde o rwandskou genocidu, výčitky svědomí, že včas nezasáhl a neučinil tomu řádění přítrž. Nicméně poslední dobou se přístup ke Kagememu začíná měnit pod tlakem faktů o válce v sousedním východním Kongu a o roli Rwandy v ní. Svým způsobem se dá říci, že rwandská občanská válka (1990-1994), jejímž hrůzným vyvrcholením byla genocida, nikdy neskončila - prostě překročila hranice a přesunula se do Konga. "Konžská válka", která se obvykle ohraničuje roky 1996-2003, přinesla podle odhadu smrt až pěti milionům místních obyvatel - většinou svými nepřímými důsledky (masivní přesuny obyvatel, neúroda v důsledku válečných operací, hlad, podvýživa, nemoci apod.). Zapojily se do ní armády devíti afrických zemí, nejvíce ovšem Rwandy a Ugandy. Ačkoliv formálně válka skončila, ozbrojené konflikty menšího či většího rozsahu stále pokračují (jak se můžeme dočíst v dopisech misionářů či námi podporovaných dětí z této oblasti). Jedním z hlavních důvodů je jistě i tamní nerostné bohatství, hlavně rudy vzácných kovů (koltan, tantalit...) potřebných k výrobě elektronických součástek pro mobily, tablety či notebooky.

Opozice v ofsajdu

Rwandský politický systém má formálně všechny znaky demokracie, skutečnost však je jiná. Veškerou moc ve státě kontroluje vládnoucí strana RPF (*Rwandská vlastenecká fronta*) v čele s prezidentem, která toleruje několik dalších stran, které nezpochybňují její dominanci. Skutečná opozice, kritická k současné vládní politice, je potlačována mj. s pomocí volného

výkladu zákona o zákazu popírání genocidy, na jehož základě jsou názoroví oponenti a opoziční politici odsuzováni na mnoho let do vězení jako např. *Victoire Ingabire Umuhiza*, která chtěla kandidovat na prezidenta proti Paulu Kagamemu, ještě před volbami však byla zatčena a později odsouzena na 15 let do vězení.

Kagame se však podle všeho nelitostně vypořádává i s oponenty ve svých vlastních řadách: generálporučík *Faustin Kayumba Nyamwasa*, bývalý blízký spolubojovník Kagameho a náčelník generálního štábu rwandské armády, byl poté, co se názorově rozešel s prezidentem, odsouzen na 24 let do vězení, podařilo se mu však uprchnout do JAR, kde na něho byl spáchán neúspěšný atentát; další blízký spolubojovník, plukovník *Patrick Karegeya*, bývalý šéf rwandské rozvědky, byl odsouzen na 20 let, před rozsudkem však uprchl do JAR, kde byl později zavražděn neznámým pachatelem.

20 let - a co dál?

Přes nesporný pokrok ve všech oblastech života rwandské společnosti, které se podařilo zacelit nejhroší rány po genocidě (zvláště ty viditelné; ty neviditelné, v duši, přetrvávají...), zde zůstává řada problémů, které jsou zčásti zamlčovány nebo bagatelizovány, které však mohou znovu vést k výbuchu násilí.

Doufejme však - a přejme to rwandskému lidu - že se nebude opakovat vývoj z minulých období, kdy po získání samostatnosti (1960) došlo ve Rwandě ve třech vlnách ke krvavé změně režimu.

Snad k tomu - aspoň malou kapkou - přispěje i naše podpora nejchudším rwandským dětem bez ohledu na jejich etnickou příslušnost, náboženské vyznání či jiné diferenciační faktory, a též i naše modlitby za ně a za všecken rwandský lid...

Na podkladě internetových materiálů zpracoval Josef Kuchyňa

Projev prezidenta Paula Kagameho k 20. výročí genocidy

(7. dubna 2014, stadión Amahoro, Kigali)



[...] Historická jasnost je požadavkem paměti, který nemůžeme pominout. Za slovy "*Nikdy více*" je příběh, jehož pravda musí být vyřčena v plnosti, ať je to jakkoliv nepřijemné.

Lidé, kteří plánovali a provedli genocidu, byli Rwand'ané, ale historie a základní příčiny ukazují mimo tuto zem. Proto Rwand'ané nepřestávají hledat co možná nejuplnější objasnění toho, co se stalo. Činíme tak s pokorou jako národ, který téměř zničil sám sebe. Jsme však odhodlaní obnovit svou důstojnost jako národ.

Národ nemůže být uplacen ani přinucen, aby změnil své dějiny. A žádná země není tak mocná, i když si to třeba myslí, aby změnila fakta. Přece jenom, "*les faits sont tetus*" (fakta jsou tvrdohlavá).

Proto, když mluvíme o úlohách a odpovědnosti vnějších činitelů a institucí, je to z toho důvodu, že předcházení genocidě vyžaduje historickou jasnost od nás ode všech; nikoliv proto, že si přejeme hodit vinu na druhé. A ti druzí by neměli promeškat vhodný okamžik být pokorní tváří v tvář historickým faktům.

Všechny genocidy začínají ideologií - systémem idejí, který říká: tato skupina lidí zde jsou